"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришене "Українських Робітничих Вістий"
Передплата на рік ..... $4.00.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщених в газеті рукописий не звертають ся, хіба що дописувательвиразно зазначить, що бажає звороту своєї рукописи на случай її непоміщення та залучить почтову марку на її пересилку.

ЯК ПОВАЛИТИ СОВІТИ?

Три і пів року ломлять собі голови над сим питанем капіталісти цілого світа. Над сим питанем ломлять свої пера всі контрреволюційні писаки від найскрайнійшого вранґлівця до соціял-угодовця. Багнети і карки над сим питанем контрреволюціонери вже давно поломили і вкінци рішили, що се справа не тільки що не оплатна, але навіть і небезпечна для самої світової контрреволюції. А деякі дипльомати капіталістичних держав прийшли до переконаня, що оружна інтервенція не тільки не захитала власти Совітів, а навпаки, вона еще її скріпила.

Капіталістичні правительства тепер "відмовились" від оружної інтервенції в радянських республиках, за виїмком Японії, яка розпочала наново авантуру на Далекім Сході. Але Японія поступає там так, як поступала Франція на Кримі, тобто посилає під проводом царських генералів темних Бурятів і Монголів класти вперед свої голови і в той спосіб пробиває японським капіталістам дорогу в глубину Сибіру.

Але і европейські капіталісти не залишили думки про повалене Совітів. Вони тільки збили ся з пантелику і не знають з котрої сторони почати валити. Зато російські контрреволюціонери не падають на дусі. Вони то в Константинополі, то в Парижі то в Берліні скликають свої зїзди, на яких обговорюють справу ... не повалення Совітів, бо вони аж надто певні, що Совіти не нині-завтра впадуть, — вони радять на тих зїздах, як то вони мають відбирати в Росії від селян землю, від робітників фабрики, і дуже спішать з вирішенем сих питань, щоби закінчити їх перед ... упадком Совітів.

Ось 25. мая закінчив ся в Парижі так званий "торговельно-промисловий зїзд" бувших російських капіталістів. Про торговлю і промисл їм много говорити не приходилось, бо вони не мають тепер чим торгувати. Тому ціла програма і всі промови на зїзді обертались довкола "атечества", "родіни", в котрій вони мають завести на днях ... "демократіческі-буржуазний уклад".

Одно лише питане вони "забули" вирішити на сім зїзді, а се: як повалити Совіти. Вони так були осторожні, що навіть не порушували сего питаня. А може вони є так увірені в скорім упадку Совітів, що не уважали за потрібне навіть сю справу порушувати? Надармо Бурцев заохочував їх, що в "боротьбі з большевиками Росіяни повинні говорити мовою Мініна, який закликав заложити жінок і дітий, щоби спасти "атечество".

Та бурцевські заохочуваня не в силі навіяти теперішних російських контрреволюціонерів мінінським духом, "і за сим можна тільки пожаліти", жалуєть ся дальше нещасний Бурцев. А йому мов ехо відкликаєть ся його побратим з "Новой Русской Жизни" з Фінляндії і те ехо повне розпуки, бо нема жадних виглядів на повалене Совітів. Єсли навіть і вдасть ся повалити, то зовсім не тими методами, які до сего часу практикувались всесвітною контрреволюцією.

В такім дусі говорить якийсь "Русскій" в висше згаданій російській білогвардійській газеті в Фінляндії. Той "Русскій", по словам "Комуністіческого Труда", мав недавно виїхати з Росії до Фінляндії і є обзнакомлений з тамошним положенем. І от він питає своїх заграничних контрреволюційних приятелів:

"Які маєте средства у вашій розпорядимости, щоби повалити Совіти?"

Агітація? Пустяки!

" В Совдепії, — пише "Русскій", — все ясно: можна вірити або не вірити в комуністичне евангеліе. Хто вірить — той вас потягне в чрезвичайку з перших слів "агітації", хто не вірить — випередить котрогонебудь агітатора в лайці на адресу совітської власти".

Страйки і повстаня?

"Селянські повстаня, котрі після думки многих "могутною филею" повинні змити совітську власть, на самім ділі не приводять навіть до захопленя губерніяльних міст — що найбільше повітових, — і ніколи дальше партизанської боротьби піти не можуть. В 1920 році їх було менше, чим в 1918 році."

Терор?

Але система терору слабне, по перше, системою заложників. По друге, "сила комуністів в партії, а не в особах". По трете, терор се — "пімста слабих, се роздавлена змія, яка кусає в пяту".

"Культурна праця, перевиховуване народа" в дусі демократизму?

Адже-ж "постепенно всі независимі організації переходять під завідуване і під нагляд комісаріяту просвіти!"

Заключене?

Заключене дуже сумне: "ждати, що большевицька власть буде повалена із внутрі — не оплатить ся".

І щоби до решти не прибити на дусі своїх білогвардійських приятелів, "Русскій" потішає їх тим, що лишаєть ся еще одно средство: розклад держави на економічнім грунті: зруйноване транспорту, розрив між центром і провінцією, вимиране північних міст — "тоді, правдоподібно, щось перемінить ся. Тоді серед виникшої анархії може сформувати ся щось нове".

Блаженні надіючі ся, бо їм і здихати буде лекше. Але в білогвардійців і надія дуже хитка, а тут еще поки діждеш ся, то і надія може відлетіти. А автор сих питань признаєть ся, що "до того кінця (до повалення Совітів із внутрі) еще далеко", та і "большевизм не буде пасивно ждати тої своєї природної смерти. Він дасть себе скорше відчути цілому світови ..."

І от сей білогвардієць злучив свій голос з голосом Бурцева і кличе Мініна, навіть не російського, а якого попало, лише добре уруженого, бо нема що покладати надію на "трету революцію", на есерів, меншевиків, анархо-махнівців і "безпартійних" бунтівників. Сі можуть бути лише помічниками, а уружені Мінін і Пожарський повинні прийти з заграниці: з Парижа, чи з Варшави, не робить ріжниці, лише щоби на них можна спустити ся. Бо основною формою боротьби проти республики Совітів може бути тільки війна.

Але заграничні Мініни (не російські) кажуть, що війна тільки скріпляє Совіти.

Тимчасом Совіти, як каже Стеклов, завоювали вже собі право горожанства серед широких мас. Навіть есеровські "учреділовці" свій клич: "Проч комуністів! Проч подлі Совіти!" — перемінили на клич: "Проч комуністів, нехай живуть Совіти!" Під таким кличем вони переводили свій кронштадський бунт, бо клич "проч Совіти" вже віджив в Росії свій вік.

Так ломить свою голову вся контрреволюція над питанем, як повалити Совіти. Скликає зїзди з молебнями і "установчі збори", монархістичні зїзди і "торговельно-промислові", і вже сама заплуталась в сім контрреволюційнім калейдоскопі та не може найти виходу. Так кидаєть ся вона від одного клича до другого, жереть ся сама з собою за те, кому має належати першенство в новім "буржуазно-демократичнім" ладі, тобто старає ся ділити вже шкуру з того медведя, який і не думає вмирати.

Коли одна частина її каже, що треба чекати в Росії на повну руїну транспорту і промислу і аж тоді упадуть Совіти, то инші кажуть, що такою природною смертию Совіти і не думають вмирати.

Коли-ж контрреволюція закричить в один голос, що основною формою боротьби за повалене республики Совітів може бути тільки війна, то Совіти її відповідають, що для них також **"основною формою самооборони лишаєть ся тільки війна, а основним оружем революції — червона армія** ("Комуністіческій Труд").

І не дивно після сего, що частина контрреволюції, не бачучи иншого виходу, починає зміняти свої кличі і пробує вести боротьбу за повалене Совітів під кличем: "Нехай живуть Совіти". Але працюючі маси республики Совітів бачуть, що з під того клича виглядають золоті епольети Вранґля, Семенова і инших. Тому вони не вірять ні есерівським бандитам Антонова, ні анархо-бандитам Махна, і не вірять тим кличам, якими сі бандити прикривають ся.

Волинець.

Г. Зіновєв.

ПЕРЕД III. КОНҐРЕСОМ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

За послідний час в розвитку декотрих партій, приналежних до Комінтерна, замічаєть ся деякий звороткий пункт. Він заключаєть ся в тім, що серед верхів декотрих партій, входячих до Комуністичного Інтернаціоналу, проявляєть ся тенденція до утвореня **правого крила** в III. Інтернаціоналі. Ся тенденція стає особливо небезпечною тепер, коли темп розвитку міжнародної пролетарської революції, силою цілого ряду обставин, троха опізнюєть ся. Комуністичний Інтернаціонал повинен бачити сю небезпеку і повинен зуміти бороти ся проти неї з самого початку.

В центрі всіх спорів, відбуваючих ся сейчас в декотрих з найбільших секцій Комуністичного Інтернаціоналу, стоїть без сумніву італійське питане.

Що властиво стало ся в Італії? Кождий свідомий сторонник Комуністичного Інтернаціоналу повинен ясно здати собі справу з того. Італійська Соціялістична Партія одна з перших приступила до Комуністичного Інтернаціоналу і в протягу довгого часу уважалась одною з найлучших революційних партій. І комуністи, і центристи, і навіть всі реформісти в Італії заявили, що вони стоять за Комуністичним Інтернаціоналом. Так стояла справа до II. Конґресу Комуністичного Інтернаціоналу.

Приналежність до Комінтерна до II. Конґресу майже ні до чого не зобовязувала ні одну з партій, приступаючих до нас тоді. Приналежність була більше символічна. Дана партія, заявляюча про свою солідарність з Комінтерном, брала від Комінтерна весь його величезний моральний авторітет, але не накладала при сім на себе майже ні одного серіозного зобовязаня. Так було і з італійською Соціялістичною Партією. Та не так стало ся після II. Конґресу Комінтерна. Другий Конґрес випрацював відомі 21 услівя. II. Конґрес дав зрозуміти кождій з партій, що він дає не тільки права і популярність, але накладає і обовязки. Головним услівем II. Конґресу було прогнане реформістичних і півреформістичних елементів зі всіх належачих до Комінтерна партій. І от тут то, коли питане стало ребром, оказалось, що не все золото, що світить ся. В Італійській Соціялістичній Партії оказалась більшість, ніяк не бажаюча порівати зі "своїми" реформістами.

Всюди повторялась одна і та сама картина. В кождім краю, де находились хитаючі ся "комуністи", типу Сераті, вони звертались до Виконкому Комінтерна і заявляли: "Наші" реформісти зовсім інакші реформісти, вони зовсім, зовсім похожі на комуністів, вони майже — комуністи. В инших краях реформістів безуслівно слідує виключати, але в нашім краю реформісти дуже добрі революційні хлопці і їх обовязково треба оставити в партії.

Вже на самім II. Конґресі Комінтерна тов. Сераті, виступавший представником більшости Італійської Соціялістичної Партії, зробив цілий ряд двозначних заяв і навів на нас всіх найсумнійші роздумуваня. І після Конґресу тов. Сераті повів себе так, що оправдав всі найгірші припущеня, висловлені на його адресу. Він оказав ся найгорячійшим оборонцем "своїх" реформістів, він не остановив ся перед розривом з Комуністичним Інтернаціоналом, щоби тільки заховати в рядах своєї партії непоправних реформістів.

При такім стані річий Виконком Комінтерна приневолений був вступити в острий конфлікт з тов. Сераті і його сторонниками. В ході сего конфлікту ми мусіли були вискавати тов. Сераті много гіркої правди. Оглядаючись сейчас на перейшовшу боротьбу, ми, на жаль, не можемо взяти назад ні одного слова, сказаного нами проти т. Сераті. В самім ділі — що зробив т. Сераті? Во імя "єдности" він уважав за відповіднійше розколоти ся з 60.000 лучших італійських пролетарів-комуністів і не захотів пожертвувати 11.000 непоправних опортуністів. Скільки би грімких слів про користь єдности не голосив т. Сераті, скільки би він не доказував свою не винність, перед кождим свідомим робітником, сторонником Комінтерна, стоїть ясний і незаперечний факт: на зїзді в Ліворно Сераті мав 97.000 голосів, комуністи 60.000 голосів і опортуністи 11.000 голосів і Сераті злучив ся з опортуністами **проти** комуністів. Що такі факти не можна пояснити ні случайностю, ні горячковістю, ні поодинокими ошибками, в сім не буде сумнівати ся ні один розсудний революціонер. Єсли Сераті злучив ся з реформістами проти комуністів, то одиноко з тої простої причини, що він відчуває не до перших потяг, рід недуги, що він відчуває до реформістів більше посвоячена і симпатії, чим до комуністів. Перед сим серіозним фактом відпадають всі горячі слова про мнимі ошибки, буцімто зроблені італійськими комуністами або Виконкомом Комінтерна, котрий будьтоби "відіпхнув" бідненького Сераті до опортуністів. На ділі-ж Сераті був відіпхнений до реформістів тому, що він хотів бути до них відіпхненим. Він оказав ся в союзі з Тураті проти італійських комуністів з тої одинокої причини, що він сего **союза** хотів і добивав ся. Хто сего не бачить, той по просто дитина в політиці.

До хвилі, коли засідав II. Конґрес Комуністичного Інтернаціоналу, обєктивно положене в Італії ставало все більше і більше революційним. Кріза заострювала ся, боротьба італійських робітників розгорювалась все яркійше і яркійше. На цілім ряді нарад з італійськими делеґатами ми вказували Сераті і його однодумцям, що партія повинна готовити ся до рішаючих боїв, що вона не повинна опускати хвилі і не давати можливости італійській буржуазії укріпляти ся. Вскорі після II. Конґресу Комінтерна боротьба італійських робітників розгорілась еще яркійше. Почав ся памятний рух італійських робітників, захоплюючих революційною дорогою фабрики і заводи і приступаючих до утвореня уружених робітничих червоногвардійських віддїлів. Сей знамени тий рух міг би розвивати ся дальше, єсли би не пасивність партії і не зрадництво італійських реформістів. Лідер італійської буржуазії Джіолітті, в тіснім союзі з італійським лідером опортуністів Дарагоною (друг тов. Сераті) зломили хребет сему знаменитому рухови робітників. Італійські реформісти допустили ся найчорнійшої зради в відношеню до італійських пролетарів. А сим Сераті не найшов нічого лучшого, як оправдувати Дарагону і представляти справу так, будьтоби вказаний рух італійських революційних пролетарів був просто на просто цеховим, вузко професіональним рухом, що не має нічого спільного з початком безпосередної революційної боротьби.

З щебля на щебель. Хто сказав "а", той повинен сказати "б". Хто не хоче розстати ся з реформістами, той повинен обороняти їх навіть тоді, коли вони творять найпідлійшу зраду в відношеню до робітничої кляси. Хто не хоче розриву з Тураті і Дарагоною, той повинен мовчки поликати ті реформістські пігулки, котрі сі пановe підносять йому. В такім положеню оказав ся тов. Сераті.

Правота Виконкому Комінтерна в оцінці положеня діл в Італії тепер яснійша ясного. Для всякого революціонера, уважно слідившого зо розвитком подій в Італії, тепер ясно, що завдяки хитаням партій, в Італії була пропущена хвиля. Італійська буржуазія з замітною спритностю використала хитаня сератинців для того, щоби укріпити свої позиції. Італійська буржуазія уружилась від голови до ніг. Італійська буржуазія виростила і виплекала білогвардійський рух фашістів, котрий взяв тепер ініціятиву в свої руки. Буржуазна реакція в Італії росте з кождим днем, з кождою годиною. Італійські реформісти відчинили двері буржуазній реакції. Завдяки хитаням безхарактерного "центра" в Італії, боротьба італійських робітників буде много труднійша, чим вона могла би бути, жертв буде більше, дорога буде тяжша і довша. Вина за се лежить на тих, у котрих, як у Сераті, є очи, щоби не бачити, і уши, щоби не чути. Італія — край найблизший до революції. При такім положеню річий всі партії в Італії видають ся лівій шими, чим вони в дійсности є. Так було в свій час і в Росії. Наближаюче ся червоне заревo революційного пожару кидає свої лучі на всі італійські партії. Жовта краска видаєть ся блідо-рожевою, блідо-рожева видаєть ся червоною: італійські реформісти на словах видають ся революціонерами, італійські центристи видають ся майже що комуністами. Сему обманови зору в один час піддались всі ми. Многим здавалось, а иншим здаєть ся і тепер, що італійські сератинці являють ся на самім ділі комуністами. О ні, се не так. Серед **робітників**, ідучих за Сератим, розуміють ся, величезна часть таких, котрі завтра будуть з нами. Але лідери на чолі з Сераті на ділі являють ся виразниками напряму центристського, тільки окрашеного в яркі італійські краски. Сі центристи з великим темпераментом, з великою байдужностю на рахунок теорії, менше послідовні, більше спосібні хитати ся в нашу сторону, але се всетаки центристи. Ми будемо самі дуже раді ошибку ти ся в сім нашім діягнозі, ми будемо дуже раді, если найблизші події опрокинуть сей наш погляд і докажуть, що Сераті і його найблизші однодумці лише через недорозуміне заключили союз з реформістами. Ми будемо щасливі, если Сераті і його найблизші однодумці на третім Зїзді Комінтерна окажуть ся в таборі комуністів. Але хід подій, на жаль, до сеї пори дає на се дуже мало надії. І Виконком Комінтерна **обовязаний** був заявити, що група Сераті поставила себе вні Комінтерна і що **одинокою** секцією Комінтерна вона признає молоду італійську комуністичну партію.

(Кінець буде.)

СУЧАСНЕ ПОЛОЖЕНЄ В НІМЕЧЧИНІ.

Німецький пролетаріят повинен взяти в свої руки судьбу свою.

На засіданю райхстагу 17. марта комуніст Штекер виголосив ярку промову про витворившe ся тепер міжнародне положене.

Він вказав не те, що зовнішна політика кождої держави являєть ся вірною відбиткою її внутрішної політики. А так як внутрішна політика в німецькій республиці носить клясовий характер в гіршім змислі того слова, то такою представляєть ся і політика зовнішна. Хто представляє Німеччину за границею? Одні лише представники і лідери великого фінансового і промислового капіталу.

В міністерстві заграничних справ господарять по старому тайні радники, як се було до війни.

Реакціонери і тайні радники-монархісти царствуют і до сеї пори, не дивлячись на те, що на чолі міністерства заграничних справ стоїть трох правих соціялістів. У всій зовнішній політиці, як і у внутрішній, панує диктатура фінансового і промислового капіталу.

"Ми говоримо німецьким робітничим масам, — підчеркує Штекер, — що вони не освободять ся від імперіялізму до того часу, поки вони не упорають ся з капіталізмом".

Єсли німецьке правительство еще кілька днів тому назад плакало перед лїгою націй на насильства зі сторони антанти, то се має такий самий змисл, як если-б хто небудь задумав пожалуватись на чорта його бабуні.

Лїга націй — се оруде всесвітного капіталу для угнетеня робітничої кляси і здавленя пролетарської революції.

Ми уважаємо своїм обовязком викривати брехливий "демократизм" лїги націй.

Англія торжествує, що Німеччина не може вести торговлї з Росією, в виду того, що границї Росії вона штучно забарикадувала.

Тисячі безробітних, інтелїґентів, техніків, інжінерів, організаторів, кваліфікованих робітників могли би виїхати до Росії, щоби помагати в будівництві нового світа, если-б німецьке правительство через свою вузкість не збудувало китайського муру довкола Совітської Росії.

Буржуазно - капіталістичне правительство Німеччини і тепер веде війну з Совітською Росією. Воно до сего часу відмовляєть ся вступити в дипльоматичні зносини з сусїдним братним народом. Воно всїляко саботує в сфері економічних відносин і піддержує російську контрреволюцію. В той сам час ми зависимо від Росії в економічнім відношеню так, як і Росія відчуває потребу в нас.

Позиція німецького правительства в російськім питаню являєть ся злочином перед німецьким народом, особливо — перед робітничими масами. Німецьке правительство опираєть ся і тут на право-соціялістичну партію. Праві соціялісти, як і буржуазія, повзають на череві перед державами антанти, грозячи в той самий час чоботом російській робітничо-селянській республиці.

В чім-же завдане німецьких робітників?

Капіталізм захитаний в своїх основах. Капіталістична анархія доводить нас до найбільшої нужди. Лондонські переговори нагадують нам грачів в карти, находячих ся в каюті потапаючого корабля. Капіталістичний світ прогнив до костий. Близький його кінець. А праві соціялісти і независимі пробують шляхом лїкарств штучно поставити умираючого на ноги. Предложеня II. Інтернаціоналу і Інтернаціоналу 2½ зводять ся до того, щоби відродити капіталістичне суспільство.

Але кличем робітничої кляси повинно бути не відроджене капіталістичного ладу, а його повалене і знищене. Одинока надія прелетаріяту — се III. Інтернаціонал. Найголовнійше завдане пролетарської політики заключаєть ся в піддержці першої робітничої держави Совітської Росії. Праві соціялісти не свідомі того, що если контрреволюцію еще і вдало ся держати в певних границях, то лише тому, що в запілю находить ся Совітська Росія з червоною армією. Англійська буржуазія умнійша: вона підписала торговельний договір з Совітською Росією.

"Ми закликаємо робітничу клясу до боротьби проти диктатури фінансового капіталу", так закінчує Штекер свою промову. "Ми жадаємо, щоби німецький пролетаріят приступив нарешті до повалення буржуазії. Ми ждемо того дня, коли робітники найдуть в собі мужество і силу розігнати сей парлямент і післати до чорта се буржуазно-капіталістичне правительство. Німецький пролетаріят повинен нарешті взяти в свої власні руки судьбу свою. Він повинен установити союз з Совітською Росією і рука об руку з пролетаріятом Совітської Росії довести світову революцію до побіди".

НОВІСТЬ!!
Вже напечатаний найновійший портрет предсідателя Народних Комісарів Совітської Росії

НИКОЛАЯ ЛЄНІНА

Портрет напечатаний на гарнім папері величини 25 цалів довгий, 21 цалів широкий. Ціна одного портрета 50 центів.

Хата кождого свідомого робітника повинна бути прикрашена портретом провідника революційного робітничого руху цілого світа. Кожда читальня і робітниче товариство повинні мати сей портрет в себе на стіні.

Замовляйте скоро, бо наклад не великий.

Ukrainian Labor News
cor. Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.

ПРОСТО З УКРАЇНИ!

Єсли ви цікаві довідатись про житє і працю тих товаришів, котрі керують революційним рухом на Україні, то замовляйте нову брошурку, що тільки вийшла з друку і називаєть ся:

ПРОВІДНИКИ РЕВОЛЮЦІЙНОГО РУХУ НА УКРАЇНІ.

В сій брошурці є подані також найновійші портрети револ. провідників, які ще не були печатані в Америці. Брошурка надаєть ся до масового ширеня.

Ціна 10 центів.

Замовленя посилайте до:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor St.
WINNIPEG, MAN.